

ATELIER THEATRAL GREC

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΘΕΑΤΡΙΚΟ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙ

7, 8, 9 (ώρα 8.15 μ.μ.) και 10 (ώρα 6.15 μ.μ.) Απριλίου 2011 ΘΕΑΤΡΟ «DE LIJSTERBES»
Lijsterbessenbomenlaan 6 - 1950 Kraainem
Antwerpen, België - Tel. 0226.34.52 - 0226.36.47 - 0277.5370 - 0275.65.62
www.crew.be/PERMANOY (rue Froissart 115 - 1040 Bruxelles) - Tel. 02230.63.35

Ο ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ

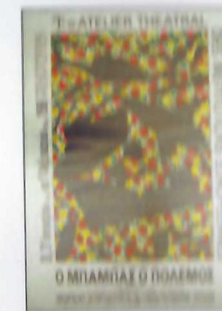
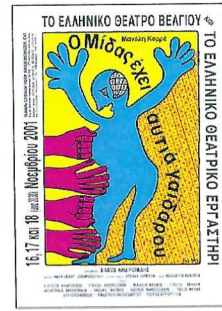
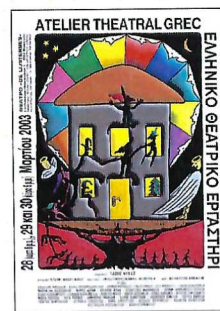
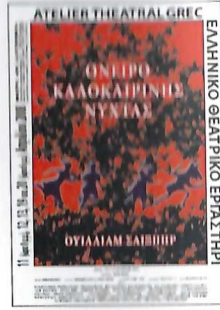
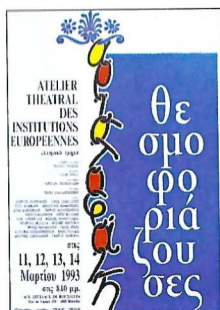
ΜΙΛΤΙΑΔΗ ΧΟΥΡΜΟΥΖΗ

σκηνοθεσία / διασκευή ΤΑΣΟΣ ΝΥΧΑΣ

παίζουν

ΕΥΓΕΝΙΟΣ ΑΒΔΟΥΛΟΣ - ΠΩΡΟΣ ΑΛΕΞΑΚΗΣ - ΑΡΓΥΡΗΣ ΑΝΤΩΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ - MARILYNE BUGIA - ΤΑΚΗΣ ΔΑΣΚΑΛΕΡΟΣ - ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΙΩΑΚΕΙΜΙΔΗΣ
ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΚΑΛΑΙΑΝΟΥ - ΛΙΤΑ ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΥ - ΑΝΤΩΝΗΣ ΚΑΣΤΡΙΣΙΑΝΑΚΗΣ - ANNA ΚΩΝΣΤΑΝΤΑΤΟΥ - ΑΝΤΩΝΗΣ ΛΕΟΝΤΙΟΥ - ΒΑΣΙΛΗΣ ΜΑΓΝΗΣ
ΒΑΣΙΛΗΣ ΜΑΘΙΟΥΔΑΚΗΣ - ΠΑΝΟΣ ΜΙΧΑΛΕΛΗΣ - ΕΥΛ ΜΠΑΛΕΒΑΝΙΔΗ - ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΝΙΚΟΛΙΑΝ - ΤΑΣΟΣ ΝΥΧΑΣ - ANNA ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΥ
ΘΑΥΛΗΣ ΠΑΝΟΠΟΥΛΟΣ - ΜΑΡΙΑ ΠΑΤΑΚΙΑ - ΜΑΡΙΑ ΠΑΧΑΤΟΥΡΙΔΟΥ - ΤΑΚΗΣ ΠΛΕΣΣΑΣ - ΚΩΣΤΑΣ ΠΡΙΑΛΙΔΗΣ - ΚΙΜΩΝ ΣΠΑΝΟΥΔΗΣ
ΠΩΡΟΣ ΣΤΡΟΓΓΥΛΗΣ - ΝΙΚΟΣ ΧΑΤΖΟΥΔΗΣ

σκηνο Christian Guilmin - κοστούμι COSTHEA/VZW KAPA - μουσική ΜΑΝΩΛΗΣ ΝΥΧΑΣ - χορογραφίες ΦΑΝΟΥΡΗΣ ΤΡΙΚΛΙΝΗΣ - αόριος ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΚΑΣΑΠΗΣ

Δυο λόγια για την παράσταση

Η αναζήτηση νέου έργου συνέπεσε με την κορύφωση της μεγάλης κρίσης στην Ελλάδα. Οι αυξημένες δαπάνες του δημόσιου τομέα ήταν στο επίκεντρο των συζητήσεων. Τόσο οι αποδοχές και τα εξωφρενικά επιδόματα (έγκαιρης προσέλευσης, αποτελεσματικότερης διεκπεραίωσης υποθέσεων, παράδοσης-παραλαβής λεωφορείου κ.λπ.), όσο και η υπερβολική διόγκωση του κράτους αποτελούσαν θέμα καθημερινών σχολιασμών και αντεγκλήσεων. Έγινε μάλιστα και ειδική απογραφή των δημοσίων υπαλλήλων ώστε να διαπιστωθεί το εύρος του προβλήματος ενώ πάρθηκαν και συγκεκριμένες αποφάσεις για την μείωση των μισθών, την κατάργηση επιδομάτων και τον εξορθολογισμό των προσλήψεων, των μετατάξεων και των μετακινήσεων.

Ταυτόχρονα εκφράστηκαν πολλές απόψεις σχετικά με τη θέση μας στην Ευρωπαϊκή Ένωση, τον ρόλο χωρών όπως η Γερμανία, η Γαλλία και το Ηνωμένο Βασίλειο, όχι μόνο στην σημερινή εποχή αλλά και παλαιότερα, από τη δημιουργία του νεότερου Ελληνικού κράτους. Η κρίση οδήγησε και σε έντονες αντιπαραθέσεις ακόμη και γι' αυτή καθεαυτή την ελληνική ταυτότητα και ιδιαιτερότητα.

Σ' αυτή τη θολή και συναισθηματικά φορτισμένη ατμόσφαιρα σκεφτήκαμε τον Χουρμούζη και το πλούσιο θεατρικό του έργο γραμμένο λίγα μόλις χρόνια μετά τη σύσταση του κράτους, στις 22 Ιανουαρίου 1830, με το Πρωτόκολλο του Λονδίνου, με το οποίο αναγνωρίστηκε η πλήρης ανεξαρτησία της Ελλάδας και καθορίστηκαν τα σύνορά της.

Πράγματι ο Χουρμούζης ασχολήθηκε πολύ νωρίς, μόλις λίγα χρόνια μετά, το 1835-1836, με το ζήτημα της γιγάντωσης του κράτους και της διαφθοράς στον δημόσιο τομέα, όπως άρχισε να διαμορφώνεται με τη 'βοήθεια' των ξένων δυνάμεων και την ανοχή των ντόπιων εκφραστών τους οι οποίοι διακρίνονταν και για μεγάλη 'ξενομανία', και εγκατέλειπαν τα μέχρι τότε διαμορφωμένα ελληνικά ήθη και έθιμα. Το έργο του Χουρμούζη έμεινε άγνωστο μέχρι την μεταπολίτευση, όταν *'Ο Τυχοδιώκτης'* ανέβηκε από το *'Ελεύθερο Θέατρο'*.

'Ο Υπάλληλος', έργο γραμμένο το 1836, στην πραγματικότητα μπορεί κάλλιστα να αντικατοπτρίσει την κατάσταση της σημερινής ελληνικής κοινωνίας: η εξασφάλιση μιας οποιασδήποτε θέσης στο Δημόσιο αποτελεί όνειρο κάθε οικογένειας, η διαφθορά κυριαρχεί, η ξενομανία και ο καταναλωτισμός στέκονται εμπόδια σε μια ουσιαστική και βιώσιμη ανάπτυξη της χώρας.

Θεωρήσαμε λοιπόν ότι αυτό το έργο ήταν τόσο επίκαιρο και ταυτόχρονα τόσο σύγχρονο αλλά και διδακτικό που το ανέβασμα του από την ομάδα μας εκτός από διασκεδαστικό θα ήταν και χρήσιμο.

Ελπίζουμε λοιπόν ότι και σεις θα συμφωνήσετε μαζί μας, συμμετέχοντας ως θεατές στην σημερινή μας παράσταση.

Καλή σας διασκέδαση!

Η ομάδα

ΜΙΛΤΙΑΔΗΣ ΧΟΥΡΜΟΥΖΗΣ (1804-1882)

Στις 8 Σεπτεμβρίου 1804 γεννιέται ο Χουρμούζιος Τριανταφύλλου, γιος του Κωνσταντίνου Τριανταφύλλου, στον Γαλατά της Κωνσταντινούπολης με καταγωγή, σύμφωνα με ορισμένους, από την Κρήτη ή τη Θεσσαλία. Το «Μιλτιάδης Χουρμούζης» είναι ψευδώνυμο που όμως διατήρησε και ως επίσημο, όπως φαίνεται από το πιστοποιητικό του γάμου του. Πέρασε τα παιδικά και μαθητικά του χρόνια στη νήσο Αντιγόνη στα Πριγκιπονήσια.

Με το ξέσπασμα της επανάστασης ήρθε για να συμβάλει στον Αγώνα, ενώ το 1828 πολέμησε στο πλάι του Εδουάρδου Ραϊνέκ στην Κρήτη, όπου έμεινε ως το 1832. Για την προσφορά του στον αγώνα πήρε τιμητικά τον βαθμό του αξιωματικού και υπηρέτησε στη στρατιωτική φάλαγγα της Λαμίας. Διετέλεσε πρόεδρος του επαρχιακού συμβουλίου Φθιώτιδος και το 1851 εκλέχτηκε βουλευτής Φθιώτιδος. Τρία χρόνια αργότερα εκλέχτηκε αντιπρόεδρος της Βουλής και πήρε μέρος στη Θεσσαλική Επανάσταση. Λόγω των φιλελεύθερων φρονημάτων του διώχτηκε, και το 1856 κατέφυγε στην Κωνσταντινούπολη, όπου και πέθανε στις 6 Οκτωβρίου 1882.

Συνεργάστηκε με τις εφημερίδες της Πόλης "Αρμονία", "Νεολόγος" και "Ομόνοια". Στην "Αρμονία" μάλιστα δημοσίευσε το 1864 τη διάλεξη "Περί Πολιτείας" (που εκδόθηκε αργότερα στη Σμύρνη και τη Σύρο) καθώς και συνδικαλιστικά άρθρα. Γνωστός στον χώρο τις λογοτεχνίας είναι κυρίως για τις θεατρικές κωμωδίες του, με βασικό χαρακτηριστικό την καυστική σάτιρα της ελληνικής κοινωνίας μετά την ίδρυση του ελληνικού κράτους. Πρωτοεμφανίστηκε με τη δημοσίευση των "Επτά διαλόγων" στην εφημερίδα "Εποχή" και ακολούθησαν ο "Λεπρέντης" (1835), ο "Τυχοδιώκτης" (1835), ο "Υπάλληλος" (1836) ο "Ευγενής" (1838) και ο "Χαρτοπαίκτης" (1839). Το 1842 εξέδωσε τα απομνημονεύματά του από τον κρητικό αγώνα, με τίτλο "Κρητικά" και το 1869 τη μονογραφία "Η νήσος Αντιγόνη". Το τελευταίο του έργο ήταν το κριτικό δοκίμιο της λαϊκής μυθιστορηματικής σύγχρονης του παραγωγής "Παροδική μικρογραφία μυθιστορημάτων" και εκδόθηκε το 1882. Εξέδωσε επίσης μια παράφραση του Πλούτου του Αριστοφάνη, και μια μελέτη με τίτλο "Συνοπτικός παραλληλισμός ηθών και εθίμων ως και τινών περιέργων των επί Ομήρου Αχαιών προς τινά των νεωτέρων Ελλήνων", ενώ σώζεται επίσης ο τίτλος από μια χαμένη κωμωδία του με τίτλο "Ο Οψίπλουτος".

Εργογραφία του Χουρμούζη

I. Θέατρο

- Ο Λεπρέντης. Κωμωδία πρώτη, Αθήνα, 1835.
- Ο Τυχοδιώκτης. Κωμωδία δευτέρα. Αθήνα, τυπ. Ανδρέου Κορομηλά, 1835.
- Ο Υπάλληλος. Κωμωδία Τρίτη, Αθήνα, τυπ. Αγγέλου Αγγελίδου, 1836.
- [Ο Ευγενής. 1838] (Δεν έχει βρεθεί)
- Ο Χαρτοπαίκτης. Αθήνα, 1839.
- [Ο Χορός. 1842]. (Δεν έχει βρεθεί)
- Ο Πλούτος του Αριστοφάνους• Ελευθέως παραφρασθείς εις την καθομιλουμένην υπό ***. Αθήνα, τυπ. Μερίμνης, 1860. (Εκδόθηκε ανώνυμα λόγω του αρνητικού κλίματος στην Αθήνα για τον Χουρμούζη και τις πολιτικές του πεποιθήσεις)
- Μαλακώφ, 1865.
- Ο Ουίπλουτος, 1879.

II. Πεζά

- Διάλογοι επτά. Συνταχθέντες υπό Μ.Χουρμούζη και καταχωρηθέντες εις την εφημερίδα "Η Εποχή" (1834). Ναύπλιο, τυπ. Κωνσταντίνου Τόμπρα Κυδωνιέως, 1838.
- Κρητικά. Αθήνα, 1842.
- Λόγος επιμνημόσυτος υπέρ του αιμνήστου Ιωάννου Ψυχάρη. 1861, Κωνσταντινούπολη
- Σατιρικοί στίχοι. Ανώνυμη έκδοση στην εφημερίδα "Ανατολικός Αστήρ" της Πόλης, 1862
- Η νήσος Αντιγόνη. 1869.
- Συνοπτικός παραλληλισμός ηθών και εθίμων ως και τινών περιέργων των επί Ομήρου Αχαιών προς τινά των νεωτέρων Ελλήνων. 1873.
- Παροδική μικρογραφία μυθιστορημάτων. Κωνσταντινούπολη, 1882.

Το νέο Ελληνικό κράτος την εποχή του Χουρμούζη

α) Ιωάννης Καποδίστριας

Η Γ' Εθνοσυνέλευση των Ελλήνων (3 Απριλίου 1827), που ψήφισε το "Πολιτικό Σύνταγμα της Ελλάδας", εξέλεξε συγχρόνως και τον Ιωάννη Καποδίστρια κυβερνήτη της χώρας για επτά χρόνια. Ο Καποδίστριας αποβιβάστηκε στην Αίγινα (12 Ιανουαρίου 1828), στην προσωρινή έδρα της ελληνικής κυβέρνησης, και στις 26 Ιανουαρίου ορκίστηκε και ανέλαβε καθήκοντα. Από τη στιγμή εκείνη κατέβαλε υπεράνθρωπες προσπάθειες για τη συγκρότηση σύγχρονου κράτους μέσα στα ερείπια που άφησε ο μακροχρόνιος αγώνας.

Τον Σεπτέμβριο 1828, ο Γάλλος στρατηγός Μαιζόν ξεκαθάρισε την Πελοπόννησο υποχρεώνοντας τον Ιμπραήμ να αποχωρήσει με τα τουρκοαιγυπτιακά του στρατεύματα. Τον Ιούνιο-Αύγουστο 1829 συγκλήθηκε η Δ' Εθνοσυνέλευση στο Άργος και στις 12 Σεπτεμβρίου του ίδιου έτους ο Δημήτριος Υψηλάντης έδωσε την τελευταία νικηφόρα μάχη του αγώνα, στην Πέτρα της Βοιωτίας.

Στις 22 Ιανουαρίου 1830 υπογράφηκε το Πρωτόκολλο του Λονδίνου, με το οποίο αναγνωρίστηκε η πλήρης ανεξαρτησία της Ελλάδας και καθορίστηκαν τα σύνορά της (η γραμμή Αχελώου-Σπερχειού, ενώ από τα νησιά επιδικάστηκαν η Εύβοια, οι Σποράδες και οι Κυκλάδες). Στις 9 Σεπτεμβρίου δολοφονήθηκε στο Ναύπλιο ο Καποδίστριας και με αυτόν το βίαιο τρόπο έληξε η πρώτη περίοδος ζωής του ελεύθερου κράτους.

β) Η βασιλεία του Όθωνα

Μετά τη δολοφονία του κυβερνήτη σχηματίστηκε διοικητική επιτροπή με πρόεδρο τον Αυγουστίνο Καποδίστρια. Τον επόμενο χρόνο συνήλθε στην Πρόνοια του Ναυπλίου η Ε' Εθνοσυνέλευση και εξέλεξε για βασιλιά τον Βαυαρό πρίγκιπα Όθωνα, που αποβιβάστηκε στο Ναύπλιο στις 25 Ιανουαρίου 1833. Μέχρι την ενηλικίωσή του όμως (20 Μαρτίου 1835) ορίστηκε να επιτροπεύεται από τριμελή αντιβασιλεία, που την αποτελούσαν οι Άρμανσπεργκ, Μάουερ και Έιδεκ. Στις 18 Σεπτεμβρίου 1834 ορίστηκε πρωτεύουσα η Αθήνα και η μεταφορά έγινε την 1η Δεκεμβρίου. Στις 10 Νοεμβρίου 1836 ο Όθωνας παντρεύτηκε τη δούκισσα Αμαλία. Στις 3 Μαΐου 1837 άρχισε η λειτουργία του πανεπιστημίου της Αθήνας. Το 1838 η ημέρα του Ευαγγελισμού γιορτάστηκε για πρώτη φορά και ως επέτειος της Εθνικής Παλιγγενεσίας. Τον ίδιο χρόνο θεμελιώθηκε ο μητροπολιτικός ναός της Αθήνας. Στις 30 Μαΐου 1841 ιδρύθηκε η Εθνική Τράπεζα της Ελλάδας. Στις 3 Σεπτεμβρίου 1843 ξέσπασε επανάσταση και ο Όθωνας αναγκάστηκε να παραχωρήσει Σύνταγμα. Στη συνέχεια όμως αναμείχτηκε στην πολιτική και έπειτα από νέα επανάσταση αναγκάστηκε να παραιτηθεί και να εγκαταλείψει την Ελλάδα (12-10-1862), ύστερα από 30 χρόνια βασιλείας.

γ) Η βασιλεία του Γεωργίου Α'

Ένα χρόνο μετά την εκθρόνιση του Όθωνα (18-10-1863), στο θρόνο ανέβηκε ο Γεώργιος Α', γιος του βασιλιά της Δανίας Χριστιανού, ενώ ήδη η Αγγλία είχε παραχωρήσει τα Ιόνια νησιά στην Ελλάδα. Με τη συνθήκη του Βερολίνου προσαρτήθηκε η Θεσσαλία και μικρό μέρος της Ηπείρου (1881). Το 1885 οι Βούλγαροι κατέλαβαν με πραξικόπημα την Ανατολική Ρωμυλία. Το 1893 ο Χαρίλαος Τρικούπης αναγκάστηκε να κηρύξει τη χώρα σε πτώχευση.

Αποσπάσματα από συνέντευξη του σκηνοθέτη Β. Παπαβασιλείου
όταν ανέβηκε ο 'ΤΥΧΟΔΙΩΚΤΗΣ' του Χουρμούζη τον Ιούλιο 2010

(Μάνια Στάικου, naftemporiki.gr, Σάββατο, 10 Ιουλίου 2010)

Ποια είναι η ιδιαιτερότητα του έργου «Ο τυχοδιώκτης» του Χουρμούζη;

Πρόκειται για ένα ιστορικό κείμενο και η σημασία του είναι κυρίως πολιτική και δευτερευόντως θεατρική. Δεν γράφτηκε για να παιχτεί αλλά για να εκφράσει τον θυμό ενός βαθύτατα πληγωμένου αγωνιστή που είχε λάβει μέρος στην επανάσταση του '21. Ο Μιλτιάδης Χουρμούζης βρέθηκε αντιμέτωπος με τις εξελίξεις που πήραν τη μορφή της Βαυαροκρατίας γύρω στο 1830 και έζησε τα δεινά που- κατά τη γνώμη του- επισώρευσε στην ελληνική κοινωνία αυτό το καθεστώς. Εξέφρασε την αγανάκτησή του με τα έργα του «Ο τυχοδιώκτης», «Ο Υπάλληλος», «Ο Λεπρέντης» και ως συγγραφέας αποτελεί σημείο αναφοράς για την ιστορία της πρώτης περιόδου του νεοελληνικού κράτους. Ο ίδιος αναμείχθηκε με την πολιτική, διατέλεσε βουλευτής Λαμίας και αργότερα εγκατέλειψε την Ελλάδα για να επιστρέψει στον τόπο καταγωγής του, την Κωνσταντινούπολη.

Ποιο ήταν το κριτήριό σας για την επιλογή του συγκεκριμένου έργου;

Ένα είναι το κριτήριο: το ενδιαφέρον που έχει κανείς για τα κείμενα και για τη σημασία τους στην σημερινή πραγματικότητα. Ωστόσο πιστεύω ότι τα έργα που νομίζουμε ότι τα διαλέγουμε, στην πραγματικότητα μας διαλέγουν αυτά. Είκοσι μέρες πριν ξεκινήσουμε τις πρόβες για την παράσταση μάθαμε από τα πλέον υπεύθυνα χείλη ότι η χώρα μας έχασε την εθνική της κυριαρχία. Σκεφτήκαμε μήπως δεν ήταν σωστό να συνεχίσουμε. Τι νόημα έχει ο Χουρμούζης μετά από τόσα χρόνια, ο οποίος μιλούσε για την πρώτη Βαυαροκρατία, όταν ξαφνικά έρχεται μια δεύτερη; Μας απασχολούσε όμως το τι θα γίνει με αυτόν τον ιδιαίτερο συγγραφέα. Θα έχει και η δική του φωνή την τύχη των μετέωρων φωνών, όπως του Παπαδιαμάντη ή του Σολωμού; Μην ξεχνάμε ότι ο Παπαδιαμάντης είχε πει το περίφημο «η Ελλάς απέκτησε την ανεξαρτησία της ίνα αποδείξει ότι είναι ανίκανος να αυτοκυβερνηθεί». Ο Σολωμός με τη σειρά του υποστήριζε ότι είκοσι χρόνια μετά την έναρξη της επανάστασης του '21 η διαφθορά ήταν τόσο βαθιά ώστε στην ουσία είχε ανατρέψει και ακυρώσει το νόημα του ξεσηκωμού των Ελλήνων.

Με ποιο τρόπο η συγκυρία του Δ.Ν.Τ. επηρέασε την οπτική σας για το κείμενο του Χουρμούζη;

Είπαμε ότι από τη στιγμή που είμαστε κυριαρχούμενοι, όπως όλοι οι Έλληνες, κάτι πρέπει να κάνουμε. Δεν μπορείς όμως να αντέξεις να μπεις στο παιχνίδι του θεάτρου από τη θέση του κυριαρχούμενου, γι' αυτό κάναμε μια δραματουργική επιλογή: τοποθετήσαμε την παράσταση το 2021, όταν δηλαδή θα συμπληρώνονται 200 χρόνια από την ελληνική επανάσταση. Άλλωστε θέλει κανείς να ζει στο παρόν στην σημερινή Ελλάδα; Νομίζω ότι ανταποκρινόμαστε σε ένα λανθάνον αίτημα όλων των Ελλήνων για μια φυγή προς το μέλλον. Στην παράσταση δεν συμπληρώνονται απλώς 200 χρόνια από την επανάσταση του '21 αλλά και δέκα χρόνια από την ολοκλήρωση του εγχειρήματος της οικονομικής επιδιόρθωσης της Ελλάδος που ξεκίνησε πρόσφατα με την παρουσία της περίφημης «τρόικας». Θα έλεγα μάλιστα ότι οι υπεύθυνοι του Δ.Ν.Τ είναι το ανάλογο μιας παλαιότερης τρόικας, δηλ. της αντιβασίλειας του Όθωνα πριν 180 χρόνια.

Ποια θα είναι η δραστηριότητα των «κυρίαρχων» όπως τους αποκαλείτε, στη σκηνή του θεάτρου;

Υποτίθεται ότι θα έχει ολοκληρωθεί η αποστολή τους και ότι θα κάνουν μια τιμητική τελετή-αναδρομή στους γενάρχες τους. Ο τυχοδιώκτης είναι ο πρόδρομος της σημερινής τρόικας και το επάγγελμά του είναι σωτήρας της Ελλάδος. Η νεότερη Ελλάδα, όπως γνωρίζετε, ανακυκλώνει σταθερά την ανάγκη της για σωτηρία. Μέσα σε αυτή τη θεατρική συνθήκη δημιουργούνται οι προϋποθέσεις και για άλλους ρόλους εκτός του κειμένου του Χουρμούζη. Έναν τέτοιο ρόλο υποδύομαι κι εγώ. Είναι το ανάποδο από αυτό που έκανε ο Αισχύλος με τους Πέρσες. Εκείνος έκανε την αναπαράσταση από την πλευρά των ηττημένων, ενώ εγώ από την πλευρά των κυρίαρχων-φυσικά δεν τίθεται θέμα σύγκρισης μεταξύ εμού και του Αισχύλου, κάτι τέτοιο θα ήταν βλασφημία. Ως κυριαρχούμενος παραλύεις, λες πού κουράγιο να κάνω θέατρο. Κάνεις λοιπόν ένα άλμα που σου το επιτρέπει η ίδια σου η δουλειά και όλα αλλάζουν.

Ο Χουρμούζης φαίνεται να έχει την τιμητική του, καθώς κι άλλο ένα έργο του «Ο Υπάλληλος» έχει παρουσιαστεί στο θέατρο πρόσφατα.

Τον «Υπάλληλο» τον έγραψε ένα χρόνο μετά τον «Τυχοδιώκτη» για λόγους δικαιοσύνης. Βλέπετε, η σάτιρα είναι μεροληπτική. Γενικότερα, η εκφραστικότητα του ανθρώπου παίρνει μπρος μέσα από μια δημιουργική μεροληψία. Όταν θέλουμε να είμαστε κάπως αντικειμενικοί δεν κάνουμε παραστάσεις αλλά γράφουμε δοκίμια ή δίνουμε διαλέξεις. Ο Χουρμούζης έγραψε τον «Υπάλληλο» για να αντισταθμίσει την κριτική που άσκησε

στους ξένους. Είπε, αφού τα ψάλαμε στους ξένους ας μιλήσουμε τώρα και για τα δικά μας κατορθώματα. Προσπαθούσε μες στον θυμό του να είναι αντικειμενικός και αυτό είναι πολύ συγκινητικό.

Υπάρχουν κοινά σημεία της σύγχρονης Αθήνας με την Αθήνα του 1835;

Τα κοινά σημεία που λέτε έχουν να κάνουν ουσιαστικά με την αποτυχία των Βαυαρών στην Ελλάδα. Ο ελληνικός Φαρισαϊσμός όπως ξέρετε έχει μια ιστορία βαθιά. Όλοι όσοι έχουν δει στα χαρτιά τα εκπληκτικά σχέδια των Βαυαρών για τις λεωφόρους της Αθήνας μπορεί να σκεφτούν ότι ίσως θα ήταν καλύτερα να είχαν πετύχει. Η σημερινή Αθήνα, με την Αθήνα του 1835 έχει ενδιαφέρουσες αντιστοιχίες: τότε η Αθήνα ήταν ένα τουρκοχώρι που του επιβλήθηκε ο ρόλος της πρωτεύουσας. Τώρα είναι ένα αποικιστικό μόρφωμα στο οποίο αποτυπώθηκε η ανάγκη των Ελλήνων μετά τον εμφύλιο να μαζευτούν όλοι εδώ και να βάλουν ένα κεραμίδι πάνω από το κεφάλι τους, εις βάρος του δημόσιου χώρου και της αναπνοής. Η δική μας Αθήνα βρίσκεται ακριβώς στον αντίποδα της Αθήνας του Περικλή. Ο Περικλής, δια στόματος Θουκυδίδη, υποστήριζε ότι η Αθήνα ήταν ζηλευτή από όλους γιατί οι Αθηναίοι δέχτηκαν να είναι λιγότερο ισχυροί ο καθένας ξεχωριστά προκειμένου να είναι πιο ισχυρή η πόλη, το σύνολο. Εμείς έχουμε το φαντασιακό ότι ο καθένας μας θα καταφέρει ατομικά να αντέξει τις συνθήκες ζωής που οι ίδιοι φτιάξαμε συλλογικά.

Ποιες είναι οι σκέψεις σας για την κρίση που μονοπωλεί το ενδιαφέρον όλων μας;

Η κρίση ίσως αποτελεί έκπληξη και οδυνηρή υπόθεση για όσους πίστεψαν τον κυρίαρχο τυχοδιωκτισμό που δεν συνδέεται μόνο με την Ελλάδα αλλά με τη δομή της παγκόσμιας οικονομίας. Η θεσμοθέτηση της αλητείας του κεφαλαίου που λέγεται παγκοσμιοποίηση έστειλε την οικονομία στους αιθέρες, να κινείται με όρους ηλεκτρονικού χρόνου. Με την κίνηση ενός πλήκτρου στο Τόκιο τινάζεται στον αέρα μια εθνική οικονομία της Βολιβίας ή της Ελλάδας. Αυτή δεν είναι η πεμπτοσύνα του τυχοδιωκτισμού; Όλοι μας όμως εμπλεκόμαστε σε αυτό το παιχνίδι. Μήπως η πιστωτική κάρτα ή το στεγαστικό δάνειο δεν αποτελούν τον εκδημοκρατισμό του τυχοδιωκτισμού; Η κρίση αφορά κυρίως αυτούς που πίστεψαν το τυχοδιωκτικό παιχνίδι χωρίς να έχουν τα φόντα των ισχυρών του παιχνιδιού. Το πρόβλημα είναι συνολικό και βλέπουμε τώρα κάποιες κινήσεις από τους Μέρκελ-Σαρκοζί κατά των τυχοδιωκτικών κινήσεων, των ασφαλιστρών κινδύνου κ.τ.λ. Μέσα σε αυτή τη γενικότερη διευθέτηση ίσως κάποιο μέλλον υπάρχει και για την Ελλάδα.

Ο Υπάλληλος του Μιλτιάδη Χουρμούζη

Σκηνοθεσία/Διασκευή: Τάσος Νυχάς

Σκηνικά: Christian Guilmin

Κοστούμια: COSTHEA/VZW KAPA

Μουσική: Μανώλης Νυχάς

Χορογραφίες: Φανούρης Τρικήλης

Στίχοι: Μαρία Πατακιά

Αφίσα: Θεόδωρος Κασάπης

Κατασκευή σκηνικών: Thierry Dupont

Φωτισμοί: Johan Beckers

Τεχνικοί ήχου: Φραγκίσκος Νικολιάν

Τριαντάφυλλος Σακαλίδης

Κομμώσεις: Μαρία Μιχελή

Μακιγιάζ: Βάσω Μαυροειδή/ Αγαβνή

Μπαγδικιάν/ Τίνα Μάγνη

Το έργο αποτελείται από δύο μέρη. Στο τέλος του πρώτου μέρους γίνεται διάλειμμα 10 λεπτών.

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ

(με τη σειρά που εμφανίζονται στη σκηνή)

Ολυμπιάδης, Υπουργικός Σύμβουλος: Σταύρος Αβδούλος

Δημοσθένης, Σύμβουλος εισηγητής: Βασίλης Μάγνης

Μήτρος, Υπέρτης του Ολυμπιάδη: Τάκης Πλέσσας

Στέργιος, Ξενοδόχος: Αργύρης Αντωνακόπουλος

Ζαχαρίας, Τυχοδιώκτης: Οδυσσέας Πανόπουλος

Αθανάσιος, Αγωνιστής του 21: Τάκης Δασκαλέρος

Κρομμυδόπουλος, Υπουργικός Γραφεύς: Τάσος Νυχάς

Σωτήρης, Θείος Μήτρου: Γιώργος Στρογγύλης

Μενεκράτης, Υπουργικός Πρωτοκολλητής: Βασίλης Μαθιουδάκης

Παρνασιάδης, Υπουργικός Γραμματέυς: Αντώνης Καστρισιανάκης

Κλεοπάτρα, ερωτευμένη με τον Ξενοφώντα: Αγγελική Καλλιάνου

Ξενοφών, ερωτευμένος με την Κλεοπάτρα: Νίκος Χατζούδης

Σοφίτζα, Φίλη της Κλεοπάτρας: Άννα Κωνσταντάτου

Ευφροσύνη, μητέρα της Κλεοπάτρας: Μαρία Πατακιά

Στεφανίτζα, Θεία της Κλεοπάτρας: Άννα Παναγοπούλου

Βελισάριος, Πατέρας της Κλεοπάτρας: Γιώργος Αλεξάκης

Τηλέμαχος, Λοχαγός των επιτελών: Κίμων Σπανούδης

Αλέξανδρος, Λοχαγός του πεζικού: Αλέξανδρος Νικολιάν

Μαυροφρύδης, Λοχαγός του Πυροβολικού: Πάνος Μιχαλέλης

Ανανίας, Λοχαγός του Μηχανικού: Αντώνης Λεοντίου

Γιαννούλας, Λοχαγός της χωροφυλακής: Κώστας Πριλίδης

Παυλάκης, Οικοδεσπότης: Απόστολος Ιωακειμίδης

Ταρσίτζα, Σύζυγός του Παυλάκη: Λίτα

Ασπασία, Κόρη τους: Μαρία Παχατουρίδου

Πηνελόπη, Κόρη τους: Εύα Μπαξεβανίδη

Κλειώ, Κόρη τους: Marilyne Bugia

Κριτική του Μπάμπη Κλάρα για την πρώτη παράσταση
από το Εθνικό Θέατρο (30-11-1977, ΒΡΑΔΥΝΗ)

Εκατόν σαράντα χρόνια χρειάστηκαν για ν'ανασυρθεί από τα σκονισμένα αρχεία της Γραμματείας μας ο μαχητής του Έθνους κωμωδιογράφος Μ. Χουρμούζης. Πρώτα από το Ελεύθερο Θέατρο με την παρουσίαση του 'Τυχοδιώκτη' του και τώρα από το Εθνικό Θέατρο με την παράσταση του 'Υπαλλήλου' του. Κάλλιο αργά, παρά ποτέ. Έπαινος αξίζει και στους δύο οργανισμούς.

Γεννημένος το 1804 στην Κωνσταντινούπολη, πολεμιστής του 1821, αποστρατευμένος της βαυαροκρατίας, βουλευτής Φθιώτιδας, διωγμένος κι επαναπατρισμένος στην Πόλη, ο Χουρμούζης συνεχίζει ακατάβλητα τον αγώνα για το ξεσκαλωμό και τον πνευματικό αναγεννημό του Γένους με την διακωμώδηση της ξενοκρατίας και της επιχώριας ξενοδοουλείας, των τεμενάδων και του πιθηκισμού που την συντηρούν

Στόχος ειδικότερος του Υπαλλήλου είναι η υπαλληλική εκείνη κάστα που κατορθώνει και δημιουργεί η ξένη και η επιχώρια εξουσιαστική δύναμη για να στηρίζεται επάνω της και που με τη σειρά της και η κάστα αυτή δεν διστάζει να καταδυναστεύει και να εκμεταλλεύεται το λαό. Στηλιτεύει τη δουλοπρέπειά της, σαρκάζει με τον μαϊμουδισμό της στα ξενότροπα φερσίματα και καμώματα, της ψέλνει τον αναβαλλόμενο, αλλά και με αφετηρία αυτή, τα λέει έξω από τα δόντια στους Βαυαρούς δυνάστες και στους Φράγκους προστάτες προμαχώντας για τη ρωμιοσύνη και τη γνησιότητά της. Πώς μπορούσε να μην έχει διωχθεί από τους αφέντες του καιρού του και να μην έχει καταχωνιασθεί από τους μεταγενέστερους ευρωπαΐζοντες;

Ως έργο ο 'Υπάλληλος' είναι μια τοιχογραφία της εποχής που την προέκταση και συνέχειά της βρίσκουμε και στη σημερινή εποχή να θέτει την ίδια προβληματική και να απαιτεί μια εξίσου αποφασιστική αντιμετώπισή της. Δεν έχει τη θεατρική δομή που ζητεί η σύγχρονη αντίληψη. Παραμένει μια παρατακτή προβολή προσώπων και εικόνων. Έχει όμως όλη τη φρεσκάδα της λαϊκής ζωγραφικής ενός Θεόφιλου, ανεβασμένης σε ψηλότερο επίπεδο. Ο λόγος του είναι καίριος και αδρός, μαστιγωτικός αλλά περιπαικτικός. Βάλλει ευθέως κατά του κράτους-οπερέττα που δημιουργεί η ξενοκρατία αλλά και διακωμωδεί θαυμάσια την εσωτερική δουλικότητα που το υποβαστάζει.

Μια σειρά χαριτωμένες και διασκεδαστικές σκηνές που αποσπών τη γενική θυμηδία.

Την εικόνα αυτού του 'κράτους -οπερέττας' με τις χρυσές επωμίδες της βαυαροκρατίας και τα φράγκικα ρούχα του ψευτοεξευρωπαϊσμού, συνέλαβε ο σκηνοθέτης Κώστας Μπάκας και την απέδωσε με το αντίστοιχο οπερεττικό ύφος, τόσο στα ηθικολογικά όσο και στα σκωπτικά μέρη. Χωρίς να πάψει να τονίζει την ουσία της σάτιρας. Αλλά και χωρίς να παραλείπει τον διασκεδαστικό της χαρακτήρα.

Θετικοί παράγοντες στην επίτευξη αυτή είναι κατά βάση η ευρύτατη χρησιμοποίηση του λαμπρού δυναμικού της Νέας Σκηνής του Εθνικού, και η εξίσου λαμπρή απόδοση του δυναμικού αυτού. Ο Νίκος Τζόγιας στήνει 'φτυστόν' τον αντιπροσωπευτικόν του υπαλληλισμού τύπο του Ολυμπιάδη και ο Νίκος Φιλιπτόπουλος παίζει και γελά ως Μήτρος με τα καμώματα του αφεντικού του. Ο Νίκος Παπακωνσταντίνου πλάθει με τέχνη τον Ζαχαράκη που με τα λαδώματά του πάει να πιαστεί κι αυτός από την κρικέλα του λουφέ κι ο Νικήτας Τσακίρογλου ως Κρονίδης εξαπολύει τους μύδρους του Συγγραφέα για τα κακώς κείμενα.

"Κλέβουν" κατά τη συνηθισμένη θεατρική έκφραση, μπορεί να πει κανείς την παράσταση στις 'αισθηματικές' και 'γαμπρολογικές' σκηνές της, η Τιτίκα Βλαχοπούλου ως Κλεοπάτρα και ο Δάνης Κατρανίδης ως Ξενοφών, συνεπικουρούμενοι από τη Νεφέλη Ορφανού ως Σοφίτσα, την Πόπη Παπαδάκη ως Ευφροσύνη, τον Ζώρα Τσάπελη ως Στεφανάκη και τον Ιάκωβο Ψαρά ως Βελισσάριο.

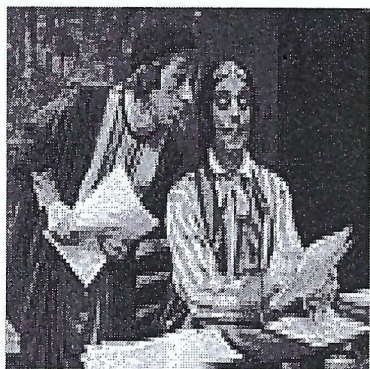
Σειρά όλη άξιοι και άριστοι ηθοποιοί υποδύονται τους διάφορους τύπους της κωμωδίας: Ο Γρηγόρης Βαφιάς και ο Γιάννης Αργύρης, ο Γιώργος Τσιτσόπουλος και η Τζόλη Γαρμπή, ο Θόδωρος Σαρρής και ο Τάκης Βουλαλάς, ο Μπάμπης Γιωτόπουλος και ο Σταύρος Ρωμανός, ο Δημήτρης Τσότσης και ο Κώστας Τύμβιος, η Λία Πάρλα, η Πένυ Παπουτσή και η Αλεξάνδρα Διαμαντοπούλου, ο Χρήστος Βαλαβανίδης και ο Αλέξανδρος Αντωνόπουλος, ο Θόδωρος Συριώτης και ο Γιάννης Μαυρογένης, ο Δημήτρης Αθανασόπουλος, ο Γιώργος Γεωργίου, ο Γιώργος Παρτσαλάκης, ο Κώστας Γαλανάκης.

Αρμονισμένη με το ύφος του έργου και της σκηνοθεσίας είναι η μουσική του Λουκιανού Κηλαηδόνη, που φθάνει ως μελωδικός και ρυθμικός απόηχος της εποχής ευχάριστα και στη σύγχρονη μουσική αίσθηση, που αποδίδει στο πιάνο ο Νίκος Τριανταφύλλου, και τη μουσική διδασκαλία της Έλλης Νικολαΐδου. Αποδοτικά επίσης συμβάλλουν οι χορογραφίες της Ντόρας Τσάτσου Συμεωνίδη και τα σκηνικά και κοστούμια του Διονύση Φωτόπουλου.

Σημειώνουμε τέλος ότι η επιμέλεια του κειμένου από τον Τάσο Λιγνάδη έχει γίνει με πολλή διακριτικότητα και σεβασμό προς αυτό. Οι σχολιασμοί και οι παρέμβλητοι στίχοι όχι μόνο δεν αλλοιώνουν την ουσία, αλλά και συμβάλλουν στη θεατρική απόδοσή του.

Η διατήρηση της Φαναριώτικης καθαρεύουσας αντηχεί ως ειρωνεία κι αυτού του ίδιου γλωσσικού ιδιώματος.

Το κοινό αμέριστα εκδηλώνει την ευαρέσκειά του γι' αυτή την γνήσια ελληνική σατιρική κωμωδία και για την ωραία παράστασή της."

Η υπόθεση του έργου

Βρισκόμαστε στην Αθήνα του 1836, λίγα χρόνια μετά την ίδρυση του νέου Ελληνικού κράτους. Ο Ολυμπιάδης, ανώτερος υπάλληλος, υπουργικός σύμβουλος και διευθυντής στον κρατικό μηχανισμό ζει με τον χαρακτηριστικό 'υπαλληλικό' τρόπο που δημιούργησαν οι Βαυαροί και από τον οποίο επωφελήθηκαν και πολλοί Έλληνες που είτε ζούσαν στον απελευθερωμένο ελληνικό χώρο είτε ήλθαν από άλλες ευρωπαϊκές χώρες: πολλές καταχρήσεις, καταλήστευση των λαϊκών στρωμάτων, με διαφθορά και ευνοιοκρατία.

Ο Ολυμπιάδης προσπαθεί να προωθήσει νομοθετήματα ώστε να αυξηθεί ο υπαλληλικός μισθός, ενώ ταυτόχρονα επωφελείται από μερικά προνόμια του υπαλληλικού του βαθμού: δωρεάν σίτιση σε εστιατόρια, λοκάντες και ζαχαροπλαστεία, μπαξίσια για διευκολύνσεις σε φίλους κ.λπ. Η πρόοδός του τον καθιστά αξιοζήλευτο γαμπρό και δένεται με υπόσχεση γάμου με την Κλεοπάτρα, κόρη του Βελισσάριου, προύχοντα της Αθήνας. Όμως εκείνη είναι ερωτευμένη με τον νεαρό Ξενοφώντα και με τη βοήθεια της φίλης της Σοφίτζας και την υποστήριξη της θείας της Στεφανίτζας καταφέρνει να ακυρώσει τον αρραβώνα πείθοντας τον Βελισσάριο ότι ο Ολυμπιάδης έχει πέσει σε δυσμένεια και βρίσκεται στα πρόθυρα της απόλυσης. Ο Ξενοφών που παρουσιάζεται ως ανερχόμενος στο υπαλληλικό σώμα προορίζεται ως νέος αρραβωνιαστικός.

Εν τω μεταξύ ο Ολυμπιάδης, μετά από συγκέντρωση πολλών υπαλλήλων στο σπίτι του όπου με κυνικό τρόπο ομολογείται η διαφθορά στο Δημόσιο και ο ξενομανής τρόπος ζωής στην αναπτυσσόμενη κοινωνία των Αθηνών, πηγαίνει ανύποπτος στο σπίτι του Βελισσάριου, όπου του ανακοινώνεται η λύση του αρραβώνα. Συγχυσμένος φεύγει να συναντήσει τους φίλους του που έχουν πάει στο σπίτι ενός απλού κατοίκου των Αθηνών, του Παυλάκη, για να φλερτάρουν με τις κόρες του. Εκεί χλευάζεται ανελέητα, γιατί έχει πλέον γίνει γνωστή η λύση του αρραβώνα με την Κλεοπάτρα, ενώ ο Παυλάκης διώχνει κακήν κακώς τους υπαλλήλους αηδιασμένος από την συμπεριφορά τους και τον ξενομανή 'ευρωπαϊκό' τρόπο ζωής τους.

Αποσπάσματα από επιστολή του Μ. Χουρμούζη σε φίλο του επ' ευκαιρία της εκδόσεως του 'Υπαλλήλου'

"Φίλτατε Μύρων Μελιδονάκη

Επερίμενες βέβαια την κωμωδία ο *Ευγενής* αφού σε το είπα και εις τον *Τυχοδιώκτην* μου. Αλλ' η κορυφωθείσα κακοήθεια, η ακμάζουσα ματαιοφροσύνη και αι αξιοκατάκριται καταχρήσεις τινων μ'εβίασαν ν' αφήσω ημιτελή τον *Ευγενή* μου και να συνθέσω την παρούσα κωμωδίαν.

Πρέπει φίλε μου να είμεθα δίκαιοι προς όλους τους ανθρώπους. Αφού εστηλιτεύσαμεν (κατά μέρος) τας καταχρήσεις των Ξένων, είναι δίκαιον να θεατρίσομεν και τας ιδικάς μας. Ούτω πράττοντες, και τους ξένους παρηγορούμεν και τους ιδικούς μας διορθώνομεν, αν επιδέχονται διόρθωσιν. Εις αυτήν λοιπόν την κωμωδίαν μου θέλεις ιδεί πόσον μερικοί εκτραχηλίσθησαν εις τας καταχρήσεις και πόσον η αδράνεια των χρέος εχόντων να τους περιστήλωσιν εκορυφώθη και απεκατέστη αξιοπεμπτos. Ε Χουρμούζη! εσύ θα σωφρονήσεις τον κόσμον; Άφησέ τον και ας τρέχει. Αυτό βέβαια δεν θ'ακούσω από σε Μυρωνάκη μου, διότι αν δεν μοιάζαμε δεν θα συμπεθεριάζαμε. Έχεις και συ φίλε, τα αυτά με τον φίλο σου αισθήματα και την ιδέαν ότι καθώς μην υποφέροντες της δουλείας τα αλύσους, εθυσιάσθημεν (και πάλι θυσιαζόμεθα) δεκαπέντε ήδη έτη δια την σημερινήν ελευθερία μας, ούτω και εις το εξής δεν θα υποφέρουμε τους κηφήνας της κακοήθειας και της ακολασίας, αφού κατασπατάλεις τους ιδρώτας και τα αίματά μας (οίτινες ως άλλοι κόρακες έπεσαν με τα μούτρα επί των πτωμάτων μας). Δεν θα υποφέρομεν λέγω να τους ιδώμεν ετούτους να φάγουν και τα κόκκαλά μας, τα μόνα λείψανα όπου μας άφησαν οι Ξένοι. Ηξεύρεις φίλε Μυρωνάκη, πώς τους παρομοιάζω τους τοιούτους; Με τους χοίρους, όπου πρώτον τρώγουν λάχανα, έπειτα με την μύτη τους τα ξεριζώνουν.....

Εσατίρισα (αν είναι δυνατόν να σατιρισθώσιν) και τους αδιακόπους ερχομένους από του διαβόλου την μάνα με μία συστατική στον κόρφο ή με κανένα σκουριασμένο δικαίωμα ότι ο τριτοξάδελφος της γυναιοεξαδέλφης τους εφονεύθη εις Βλαχίαν δια να αρπάξουν και αυτοί κανένα κόκκαλο να το γλείφουν έμπροσθεν τόσων αναξιοπαθούντων Ελλήνων."

Atelier Théâtral Grec

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΘΕΑΤΡΙΚΟ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙ

Το 1984, Έλληνες υπάλληλοι των κοινοτικών οργάνων ίδρυσαν μια θεατρική ομάδα όχι μόνον από αγάπη για το θέατρο αλλά και από ανάγκη για μια αμεσότερη κοινωνική σχέση απαραίτητη στις συνθήκες ζωής των Βρυξελλών τα πρώτα χρόνια μετά την ένταξη.

Αν και αποτελείται, κυρίως, από Έλληνες υπαλλήλους των κοινοτικών οργάνων, η ομάδα είναι ανοιχτή σε οποιονδήποτε ενδιαφέρεται για το θέατρο. Άλλωστε δεν έχει καταστατικό, δεν έχει εκλεγμένα ούτε διορισμένα όργανα, δεν έχει οικονομική, πολιτική ή άλλη εξάρτηση. Ένας πυρήνας από το 1984 με πολλή προσωπική δουλειά και χωρίς καμιά εξωτερική ενίσχυση οικονομικής ή άλλης μορφής, με τη βοήθεια μόνον όσων συμμετέχουν κάθε φορά ενεργά καταφέρνει να ανταποκρίνεται στις απαιτήσεις μιας κατ' εξοχήν ερασιτεχνικής ομάδας που είναι αναγκασμένη να λειτουργεί με αρκετούς περιορισμούς. Μεταξύ αυτών έλλειψη χρόνου, έλλειψη μέσων, έλλειψη εγκαταστάσεων. Όμως, η ομάδα συνεχίζει γιατί το θέατρο είναι μια ιδιόμορφη καλλιτεχνική έκφραση με ξεχωριστή γοητεία που δεν διαρκεί μόνο όσο είναι ζωντανή η παράσταση, αλλά και πολύ αργότερα με τις αναμνήσεις που μας μεταφέρουν σε άλλες εποχές, σε άλλα πρόσωπα, σε άλλες καταστάσεις -κάποτε σ'εμάς τους ίδιους.

Η ομάδα

Προηγούμενες παραστάσεις της ομάδας μας

- 1) **Η δίκη του Ορφέα και της Ευρυδίκης**, του Γ. Σκούρτη, σε σκηνοθεσία Ειρήνης Χαλκιά, Ιούνιος 1985, Βρυξέλλες
- 2) **Εσωτερικές Ειδήσεις**, του Μάριου Ποντίκα, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Απρίλιος 1986, Βρυξέλλες και Ιούνιος 1986, Λουξεμβούργο
- 3) **Εκκλησιάζουσες**, του Αριστοφάνη, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Ιανουάριος 1987, Βρυξέλλες
- 4) **Νταλίκα**, της Κωστούλας Μητροπούλου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Οκτώβριος 1987, Βρυξέλλες
- 5) **Φαύστα**, του Μποστ, σε σκηνοθεσία Θόδωρου Αρβανίτη και Αντώνη Δαγκλίδη, Δεκέμβριος 1989, Βρυξέλλες
- 6) **Τα τέσσερα πόδια του τραπεζιού**, του Ιάκωβου Καμπανέλλη, σε σκηνοθεσία Γιάννη Οικονομίδη, Νοέμβριος 1991, Βρυξέλλες
- 7) Τα μονόπρακτα: **Ο θάνατος του Περικλέους**, του Δ.Κορομηλά και **Αίτηση σε γάμο**, του Άντον Τσέχωφ, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Ιούνιος 1992, Βρυξέλλες
- 8) **Θεσμοφοριάζουσες**, του Αριστοφάνη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 1993, Βρυξέλλες
- 9) **Άντε Γεια**, του Θανάση Παπαγεωργίου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Απρίλιος 1994, Βρυξέλλες
- 10) **Ο τοπικός παράγων**, του Παναγιώτη Καγιά, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Δεκέμβριος 1994, Βρυξέλλες
- 11) **Μάνα, μητέρα, μαμά**, του Γιώργου Διαλεγμένου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Ιούνιος 1995, Βρυξέλλες
- 12) **Ματίας ο Πρώτος**, της Άλκης Ζέη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Νοέμβριος 1995, Βρυξέλλες
- 13) **Το Ενυδρείο**, του Κώστα Μουρσελά, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Ιούνιος 1996, Βρυξέλλες
- 14) **Ο κήπος με τα χελιδόνια**, του Μπάμπη Τσικληρόπουλου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Ιανουάριος 1997, Βρυξέλλες - Φεβρουάριος 1997, Λουξεμβούργο
- 15) **Ο Σιμιγδαλένιος**, του Αλέξανδρου Αδαμόπουλου, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Ιούνιος 1997, Βρυξέλλες
- 16) **Ο μπαμπάς ο πόλεμος**, του Ιάκωβου Καμπανέλλη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Φεβρουάριος 1998, Βρυξέλλες
- 17) **Λόγω φάτσας**, του Γιώργου Διαλεγμένου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Φεβρουάριος 1999, Βρυξέλλες
- 18) **Αντζελίνα η Σταχτοπούτα**, της Κάρμεν Ρουγγέρη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 1999, Βρυξέλλες
- 19) **Χρυσοβεργαρές και Ηλιοτάτη**, λαϊκό παραμύθι σε διασκευή και σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2000, Βρυξέλλες
- 20) **Μπαμπάδες με ρούμι**, των Ρέππα-Παπαθανασίου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Δεκέμβριος 2000, Βρυξέλλες, Ιανουάριος 2001, Λουξεμβούργο
- 21) **Η τύχη της Μαρούλας και ο Μπάρμπα Λινάρδος**, του Δ.Κορομηλά, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2001, Βρυξέλλες
- 22) **Ο Μίδας έχει αυτιά γαϊδάρου**, του Μ.Κορρέ, σε σκηνοθεσία Βάσου Ανδρονίδη και σε συνεργασία με το Ελληνικό Θέατρο Βελγίου, Νοέμβριος 2001, Βρυξέλλες
- 23) **Εκκλησιάζουσες ... σαν παραμύθι**, του Αριστοφάνη σε διασκευή Κάρμεν Ρουγγέρη και σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2002, Βρυξέλλες
- 24) **Βαβυλωνία**, του Δημήτρη Βυζάντιου, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Νοέμβριος 2002, Βρυξέλλες

- 25) **Το Όνειρο του Δωδεκάμερου**, του Γεωργίου Θεοδοκά, σε διασκευή/ σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2003, Βρυξέλλες
- 26) **Το Λουμπάγκο**, του Μανόλη Κορρέ, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Νοέμβριος 2003, Βρυξέλλες
- 27) **Το κουβάρι των αλλόκοτων πραγμάτων**, της Μυρτώς Κοντοβά, σε διασκευή/ σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2004, Βρυξέλλες
- 28) **Η αρπαγή της Πριγκίπισσας Αιώρας**, του Πασχάλη Τσαρούχα, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2005, Βρυξέλλες
- 29) **Ο Γενικός Γραμματεύς**, του Ηλία Καπετανάκη, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά και σε συνεργασία με το Ελληνικό Θέατρο Βελγίου, Ιούνιος 2005, Βρυξέλλες
- 30) **Η Φεγγαρολούλουδη**, σε διασκευή/ σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2006, Βρυξέλλες
- 31) **Τραγούδι για δύο**, της Νάνσυ Πασκάλ, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2007, Βρυξέλλες
- 32) **Ψόφιοι Κοριοί, Ο Φώντας, Το Υπόστεγο**, τρία μονόπρακτα του Μήτσου Ευθυμιάδη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Ιούνιος 2007, Βρυξέλλες
- 33) **Όνειρο Καλοκαιρινής Νύχτας**, του Σαίξπηρ σε διασκευή Γιάννη Καλατζόπουλου και σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Απρίλιος 2008, Βρυξέλλες
- 34) **Το Πέναλτυ**, του Γιώργου Παλούμπη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Φεβρουάριος 2009, Βρυξέλλες
- 35) **Ερωτόκριτος**, του Βιτσέντζου Κορνάρου, σε διασκευή και σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2009, Βρυξέλλες
- 36) **Μια συνάντηση κάπου αλλού** του Ιάκωβου Καμπανέλλη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2010, Βρυξέλλες
- 37) **Εχθροί εξ αίματος** του Αρκά, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Δεκέμβριος 2010, Βρυξέλλες

Η ομάδα μας συμμετείχε με το έργο “Νταλικά” στο Θεατρικό Διαγωνισμό του Δήμου Ιθάκης, το Σεπτέμβριο του 1987 και διακρίθηκε με το βραβείο της “καλύτερης παράστασης πρωτόπαιχτου έργου” (δεύτερο από πλευράς σπουδαιότητας) και το βραβείο δεύτερου γυναικείου ρόλου.

